

CONSIDERATIO VII.

PRO DIE SABBATHI.

SEPTIMA SACROSANCTI MISSÆ
SACRIFICII EXCELLENTIA.*Sacrificium Missæ est idem
cum Sacrificio crucis.*

§. I.

In quo conveniat.

Considera, ut tremendi Missæ Sacrificii prærogativas uno quasi verbo complectamur, abunde sufficere, si hoc idem esse cum crucis Sacrificio asseveremus. Id Ecclesiæ ipsius clarissima verba innuunt, cum ait: *Quoties hujus hostiæ commemoratio recolitur, toties opus nostræ Redemptionis exercetur.* (a) Exercetur, inquit, opus ipsum, ne quis nudam solum renovari hic cruentæ illius oblationis ac Sacrosancti mysterii memoriam arbitretur. Quod ipsum Sacra Tridentina Syno-

(a) *In Orat. Dom. post Pent.*

Synodus docet. (a) *Una enim eademque est hostia, idem nunc offerens Sacerdotum Ministerio, qui seipsum in cruce obtulit, sola offerendi ratione diversa.* Certe victima, quæ offertur, est eadem, primarius Sacerdos est idem, eadem igitur & oblatio sit, oportet, paucis solummodo, quæ eam comitantur, circumstantiis diversa: eum fere in modum, quo magnus quispiam Rex, dum in acie Victor, proprio & alieno sanguine conspersus, de suis hostibus triumphat, diversus non est a se ipso, inter rogæ & pacis otia intra obscuræ domus angustias delitescente. O sancta Fides! O si tandem mentis nostræ tenebras tuæ lucis plenitudine illustres, pectusque accendas! dispiceremus utique sole meridiano clarius, nos cum templum accedimus, Calvariæ montem conscendere, ut manantem e cruce sanguinem pleno sinu excipiamus, eoque animas nostras abluamus. Videremur nobis quasi oculis usurpare, non jam Sacerdotem, sed Christum Jesum ad

aram

(a) *Seff. 22, c. 2.*

aram facere, admiranda illa sacrorum verborum enunciatione non universam modo cælorum curiam in extaticum stuporem trahere, sed & ipsum inferorum barathrum tremore concutere. Et qui tunc fieri posset, ut quis voluntariis mentis evagationibus, ne dicam, incontinentis linguæ, obtutus parum honesti, corporis immodesti excessibus, aliisque tremendi hujus mysterii profanationibus, ut fieri hodie ingemiscimus, locum concederet? Ingrati orbis Dei Filio semper insultantis portentum! Itane vero Redemptoris tui cruentam mortem, ita funeris, quo ipse revixisti, memoriam prosequeris?

§. II.

In quo differat.

Considera, Sacrificium Missæ, etsi, ut diximus, idem sit cum illo crucis, in aliquibus tamen ab eodem discrepare, idque nostro maximo commodo. Primo alius est offerendi modus. Amor quidem ille infinitus,

tus, quo divinus Filius Patrem suum, quo nos omnes, ut ut vilissimas creaturas prosequitur;] susceptum item Sacerdotii munus exigere videbantur, ut ad mundi usque interitum pro supremæ Majestatis obsequio nostraque utilitate in cruce suffixus permaneret: At vero cum debita Augustissimo Christi corpori gloria aliud postularer, orbemque dedeceret, horrendo adeo Deicidio per tot Sæcula funestari, miro prorsus inauditoque invento effecit, ut & cruentæ Passionis scena morsque atrocissima contra ullam crudelitatem in dies mystice innovaretur, & nulla sanguinis profusione litantium manus fœdarentur. Arque hac demum ratione perpetua factus est victima, quæ non in veteribus solum Sacrificiis ab ipso mundi exordio immolata fuit, juxta illud (a) *Agnus, qui occisus est ab origine mundi.* Sed & subsequitur temporibus usque ad mundi exitum in nostris altaribus immolabitur.

Deinde

(a) *Apoc. 13. 8.*

Deinde incruentum hoc a cruento sacrificio differt quoad effectum. Siquidem Jesu Christi Passio bonorum omnium causa extitit universalis, eaque velut in immensum cumulum congegisset; at divinum hoc mysterium est eorundem bonorum applicatio. Crucis Sacrificium capaces efficit redemptionis; Missæ vero mysterium in ejusdem nos possessionem immittit. Illud in Redemptoris nostri merita jus quoddam ac dominium; hoc eorundem usum confert. Denique etsi una eademque sit crucis & altaris hostia, parisque, hoc est, infinitæ utrobique sanctitatis, hic tamen modo longe magis obtupescendo existit: namque divinissimum illud corpus ad instar Spiritus aut animæ humano in corpore detentæ, totum hostiam totam partesque ejus singulas minutissimas itidem totum, integrumque occupat: præterquam quod jam immortalitate donatum iis gaudeat prærogativis, quibus rediviva, cæloque illata corpora condecorantur. Quare quo admirabilior est immor-

immortalis cœloque recepti demissio, eo etiam amplius honoris, gratique obsequii in Augustissimam Triadem transfundit. Quo fit, ut divinum Missæ Sacrificium, cum unâ etiam præreritarum in monte Calvariæ humiliationum memoriam refricet, Archetypon simul & Ectypon, æternumque immortalis gloriæ trophæum dici possit, quod Christus post debellatam atrocium inimicorum, mortis scilicet, demonis ac peccati phalangem longæ posteritati consignandum victrici manu ingentique opere erexit. Justo igitur horrore contremiscat, necesse est, infernale Chaos, quoties ad tremendi Sacrificii confectionem altum sibi renovari vulnus sentit, & acceptæ cladis cogitur reminisci. E diverso Angelicarum mentium chori Christo triumphatori maximo partam victoriam jure meritissimo gratulantur. Imo Christus ipse, qui cum viveret, frequentem adeo passionis suæ mentionem fecerat, immenso gaudio exultat, quod eam modo nunquam satis admirando ubique gentium recoli, in-

E

nova-

novarique in dies conspiciat. Nunc apud te ipsum statue, quid agere, quid cogitare oporteat hominem, cuius causa omnipotens tantum opus, tantamque rerum divinarum Majestatem intendit.

§. III.

In quo antecellat.

Confidera, cruentum crucis Sacrificium ab incruento Missæ Sacrificio ex parte etiam superari. Et primo quidem, si temporis ac loci ratio habeatur: quippe semel duntaxat in vertice Golgothæ immolatum fuisse, tresque non amplius horas (totidem enim ex infami ligno Redemptor noster pependit) oblationem illam tenuisse legimus; cum interim in Missæ Sacrificio ubique gentium, horisque diei singulis per omnem, quam late pater, orbem immoletur: & si minus patibulo, certe panis vini que speciebus velut affixus, Sacerdotis manu attollitur, mediator perpetuus Deum inter & homines.

Præterea excellit etiam Sacrificium Missæ Ministrorum Sanctitate. Ad Sacri-

crificium Crucis concurrerunt immanissimi carnifices per peccatum omnium maximum, scilicet Deicidium: Ad Sacrificium Missæ concurrunt Sacerdotes, ipsaque Ecclesia per exercitium præcipuarum virtutum, Fidei, Humilitatis, Spei, Charitatis, Religionis. Adde, quod magna spectantium turba in monte Calvariæ novis sese novisque sceleribus obstrinxerit, cum eorum non pauci morientem pro se Dominum blasphemo ore prosciderint, multi opprobriorum plaustris onerarint, plerique, omnes vel averfati sint, vel quis esset, suo scelere ignorarint. At vero incruento Sacrificio adstantium plurimè aut deponendis criminibus, aut expungendis, quæ apud divinam Justitiam contraxerant, debitis utuntur: neque ullus est, qui latentem sub Eucharistiæ velamine Jesu Christi divinitatem non revereatur, non adoret. Ubi vides, Sacrificium Missæ alterum illud crucis suo modo perficere, eo quod Dominus ac Redemptor noster illius institutione sublatum voluerit, quidquid huic hominum perversitas impietatis insperferat,

rat, præclarissimis virtutibus in scele-
rum locum suffectis. Hinc fit, ut cum
litari sibi hanc hostiam conspicit divi-
nissima Trias, juxta sapientis effatum
(a) *Gaudio ejus non miscebitur extraneus.*
Liquidissimo, quod nullius culpæ inter-
turber admixtio, gaudio perfundatur.
Porro divinis hisce consiliis e diametro
adversantur, qui cum tremenda hæc
Mysteria vel peragunt ipsi, vel peragi
adspiciunt, peccatorum inquinari for-
dibus, vel sacrilegiis pollui, vel mille
incompositæ mentis excessibus sese ob-
stringere non verentur. Quod si nullo
non tempore, nullo non loco peccatum
fit detestandum, quis unquam satis ex-
plicare potest, quam abominandum sit
illud, quod in opere tam Divino, quale
est Missæ Sacrificium, perpetratur?
Divino inquam, *opere*; liquidem soli
Deo potest offerri. Maledictus itaque,
qui Divino huic operi nefanda immisce-
re non veretur. *Maledictus, qui facit
opus Dei fraudulentè.* (b)

PARS

(a) *Prov. 14. 10.*

(b) *Jerem. 48. 10.*